

Andalúz színű magyar díszposták a láthatáron

A SZERZŐ FELVÉTELEI

A jelenlegi gazdasági környezet, a csillagokba szökő takarmányárak tovább csökkentik az amúgy is fogyatkozó galambtenyésztők számát. Minden gond, megpróbáltatás ellenére a magyar díszpostagalambtenyésztők nemhogy nem adják fel, hanem új színváltozat rögzítésén és elismertetésén dolgoznak, mondván, jön még valamikor jobb és szebb időszak a galambtenyésztésre.

A szakirodalomban jártas tenyésztők tudják, hogy a galambok több ezer éve az emberek társai. A házasítás során fontos élelmiszer-alapanyagként tenyésztették őket. Nagy tiszteletben tartották a galambokat, hiszen ők voltak a szárnyas állatok közül a kiemelt, kiválasztott faj. A Biblia a következőket írja: *„Ha pedig valaki madarat akar égő áldozatul bemutatni az Úrnak, akkor gerlicét vagy galambfiókat mutasson be áldozatul.”* (Mózes 3 könyve 1:4.) Mindebből adódóan a legnagyobb tisztelet övezte abban a korban a galambokat.

Később a postagalambok voltak a leggyorsabb hírvivők. Még az első világháborúban is „szolgáltak”. Az elmúlt század első felében szinte minden falusi portán tartottak galambokat. Beteg embereknek, áldott állapotban lévő asszonyoknak, szoptatós anyáknak a rokonok, ismerősök elsősorban galambételekkel kedveskedtek. Tudták, hogy húsuk könnyen emészthető és sok fehérjét tartalmaz.

Közismert a galambokról, hogy nagyon változatosak, amit a tenyésztők ki is használtak az elmúlt évszázadokban. Gondoljuk csak végig, mennyire eltérőek egymástól a nagy testű alakgalambok, a röptetésre kitenyésztett kis testűek, a begyesek vagy a pávák! A magyar tenyésztőknek sincs miért szégyenkezniük, hiszen jelenleg több mint 40 hazai kitenyésztésű fajtát tart nyilván a szövetségünk.

A tenyésztők remélik, elismert színváltozat lesz

Én több mint 65 éve tartok, illetve tenyészték galambokat. Gyermekkoromban többféleképpen is foglalkoztam, de végül a postagalambok és az azokból kitenyésztett fajták mellett horgonyoztam le. A röppostákkal párhuzamosan tartottam amerikai óriáspostákat. A körülményeim úgy hozták, hogy abba kellett hagynom a röpposták tenyésztését, majd 2004-ben köteleztem el magam az őshonos magyar díszposták tenyésztése mellett. Egyesületünk tagjai körében olyan nagy lett az érdeklődés a fajta iránt, hogy egy országos felmérés alapján kiderült, abban az évben nálunk volt a legnagyobb a törzsállomány.

Az óriáspostákban nagyon tetszettek az andalúz színűek. Ebből adódott az ötlet, hogy ezt a különleges színt be kellene vinni a magyar díszpostába is. Az ötletet tett követte, 2014-ben elkezdjük a keresztezést. Lettek andalúz színű F1 madárkák, de számomra csúnyácskák voltak. Ezekben a galambokban szinte arányosan megvoltak a szülei eltérő tulajdonságai. Természetesen folytattuk tovább a keresztezést. Mivel a genetikában nem éreztem magam elég felkészültnek, ezért segítséget kértem Cséplő Árpádtól, aki e téren profi szakember. Ő készséggel állt a rendelkezésemre. Tanácsait megfogadtuk, s az andalúz színű galambok egyre jobban elnyerték a magyar díszposta alakját. A második év után több egyesületi tagtársamnak is adtam a szaporulatból. Egy évvel később már két elismert, jó hírű tenyésztő is kapott az andalúzokból. 2017-ben eljutottunk arra a szintre, hogy bemutatnunk őket a Nemzeti Kiállításon, 2018-ban pedig újabb tízet. Sajnos a 2019-es szaporulatból nem lett megfelelő létszámú fiatal, így nem kérhettük a szín bejegyzését a fajtába.

A koronavírus-járvány miatt két éven keresztül elmaradtak a kiállítások. Nekünk ez nem okozott problémát a szín beviteléhez, hiszen a tenyésztői munka zavartalanul zajlott tovább. Napjainkra az andalúz színű magyar díszposták iránt nagy az érdeklődés. Bízom benne, hogy ebben az évben már nagyszámú, jó minőségű galambot sikerül bemutatnunk a Nemzeti Kiállításon.

Jaksa János